

8-9 Interview nieuwe rector

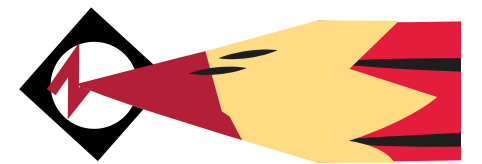
Rianne Letschert: "Ik heb volledige invloed op de totstandkoming van het nieuwe strategisch programma van de UM. Je dacht toch niet dat ik een plan ga uitvoeren waar ik niet achter sta?"

6 Review

Kate finds the perfect tea at Teazone

INCLUSIEF VERKIEZINGS
KRANT ELECTION
MAGAZINE INCLUDED

observant | 32

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 19 mei 2016

Een oma slalomt met haar kleinkind tussen de studentenfietsen op de stoep van de Populierweg in Limmel. In verschillende Maastrichtse wijken groeit de onrust over het toenemend aantal studentenpanden. Observant gaat de komende weken op onderzoek uit. Zie pagina 10-11 Foto: Loraine Bodewes

Rafting on the Maas at the Faculty Fight 2016, last Thursday. For a photo impression see page 7 Photo: Kevin Olislagers

nl

NIP komt Maastrichtse psychologen tegemoet

Eerst een berisping, nu een handreiking

Na de berisping van de Maastrichtse hoogleraar Corine de Ruiter vorig jaar is het Nederlands Instituut van Psychologen (NIP) bereid om speciale richtlijnen op te stellen voor forensisch psychologen. Een gesprek is aanstaande. Al is de kou nog niet uit de lucht.

Het begon met een rechtszaak waarin forensisch psycholoog De Ruiter optrad als getuigdeskundige. Ze zou mensen "psychopathische trekken" hebben toegeschreven en "schizofreen" genoemd, die ze nooit had gezien of gesproken. Dat is een schending van de beroepscode, vond het NIP en tikte De Ruiter op de vingers. In een uitgebreid blog stelde de UM-hoogleraar dat ze niet zelf die kwalificaties heeft gebruikt maar andere bronnen citeerde. Het eigenlijke probleem ligt volgens haar dieper: tuchtcolleges – ook van het NIP – weten nauwelijks wat forensisch psychologen doen. Ze beoordelen hen met klinische criteria, terwijl het niet gaat om behandeling van patiënten maar om waarheidsvinding. De beroepscode is met andere woorden te zeer toegesneden op klinisch psychologen. De Ruiter pleit voor specifieke beroepsethische richtlijnen voor forensisch psychologen, zoals de Amerikaanse beroepsvereniging die al in 1991 introduceerde. Daar lijkt het NIP nu ook toe bereid. "Als speciale regels nodig zijn, dan lijkt me dat buitenge-

woon nuttig", zegt Henk Geertsema desgevraagd. Hij is voorzitter van de Bestuurscommissie Ethische Zaken van het NIP. "Maar dat zal eerst moeten blijken in een gesprek. We gaan ook een enquête de deur uit doen onder forensisch psychologen. De beroepscode is niet in beton gegoten. Om de vijf jaar vragen we suggesties voor herziening maar die hebben we van forensisch psychologen nooit gekregen. Wij zijn altijd van mening geweest dat de code goed werkt." Een facultaire commissie onder leiding van prof. Gerjo Kok heeft de Maastrichtse psychologen geadviseerd om "de handreiking van het NIP te accepteren en een constructieve dialoog aan te gaan". Harald Merckelbach, die de Maastrichtse honneurs waarneemt, zegt dat praten altijd zin heeft. "Maar wel op basis van goede uitgangspunten. Wat nogal een armoedige basis voor een gesprek vormt, is dat het NIP een verdachte beschouwt als een cliënt, vergelijkbaar met iemand die in therapie is. Met alle rechten van dien, wat dus betekent dat een verdachte een rapport kan blokkeren of inzage kan eisen. Zo kun je als een getuigdeskundige natuurlijk niet werken." Merckelbach vraagt zich af of de beroepsvereniging in de gaten heeft wat de consequenties daarvan zijn. "Het NIP zet de deur wagenwijd open

Lees verder op pagina 3

eng

Council elections 2016

Microwaves in the student cafeteria, all exam dates listed and free sports

Communication could be much better, tutors should receive more standard teaching hours and exams should be checked beforehand for mistakes. From 23 to 26 May, students can vote for the new members of the University Council and the faculty councils. Observant asked three student parties about their vision on PBL, exams and facilities.

Michael Dijkstra, University Council member and again candidate for NovUM and third-year European Studies student

PBL 2.0 "It is important that students are challenged. In many faculties, students now get questions in tutorial group meetings, the answers of which can be found in a single book. I believe it is

important to look at various sources alongside each other and then to draw your own conclusions. That is how you promote critical thinking. Therefore, there should be more standard teaching hours for tutors, an item to be included in the Strategic Plan. We would also like to see training for better insight into group processes. Tutors would then be better able to put students at ease. And it should be easier to take a subject at another faculty or a language course."

Examinations "Exams are often only ready at a late stage. This means that a tutor can only prepare students specifically in the last two weeks. The time

To be continued on page 5

Six Vidi grants for Maastricht

Six Maastricht researchers are to receive a Vidi grant, of up to 800 thousand euro each. This was announced by research funding organisation NWO last week. Two psychologists (Anne Roefs and Milene Bonte), two members of FHML (Judith Cosemans and John Penders), a researcher from the School of Business and Economics (Bart Golsteyn) and one from the law faculty (Bram Vanhofsstraeten) can use this money to set up a research line and their own research group. They may determine the subjects themselves. A Vidi subsidy is intended for researchers who,

having completed their Ph.D., have successfully carried out research for a number of years. They belong to the top 10 to 20 per cent in their field. The grants are part of the NWO innovation impulse and consist of Veni (for those recently promoted), Vidi and Vici grants (for very experienced researchers). In this Vidi round, a total of 572 researchers submitted a research project. At the moment, 87 (15 per cent) have been honoured: 60 men and 27 women.

RJ

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Henk van den Hoogen (1956, Zevenbergen) * **In het dagelijks leven:** UB-programma-manager onderzoek, sinds 2011 * **Burgerlijke staat:** Getrouwd met Elly, twee dochters: Yari (25) en Dieke (23)
* **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“Als
afdelingshoofd
liet ik me niet
gek maken”

Zo vader zo zoon. Absoluut niet. Mijn vader werkte als gemeentesecretaris in Mierlo, bij Eindhoven. Hij was heel consciëntieus, nauwgezet, was hele dagen en vele avonden aan het werk. Tijdens vakanties haalde hij slaap in. Hij raakte overspannen en is niet oud geworden, 46, een hartinfarct. Dat is altijd een les voor me geweest. Ik relatieveer meer. Toen ik afdelingshoofd was bij de UB nam ik ook weleens zorgen mee naar huis en liep ik te malen, maar ik liet me niet gek maken.

Het leven kan raar lopen. Ja, alleen al het feit dat ik hier ben komen werken. Na mijn studie algemene economie in Tilburg – ik was een wereldverbeteraar – solliciteerde ik vooral naar banen in de non-profitsector. Totdat ineens een oproep voor militaire dienst in de bus viel. Een collega van mijn vader op het stadhuis raadde toen aan om te trouwen, kostwinner te worden om vrijstelling te krijgen, en zo geschiedde. De eerste vacature die ik daarna tegenkwam, was van de UB, die een informatiespecialist zocht voor de economiefaculteit. Ik kreeg de baan en zag die als een opstap voor een wetenschappelijke functie bij economie. Maar het klikte bij de UB en ik ben gebleven. Van nature ben ik ook geen onderzoeker, iemand die in zijn eentje graaft in een onderwerp. Ik ben meer iemand die anderen dient.

Welke auto rij je? Volvo. Ik kocht mijn eerste toen ze in Born van de band rolden. Ik deed dat vanuit een maatschappelijke beweging, om de Nederlandse economie te steunen. Fransen en Duitsers doen dat altijd. Waarom wij niet?

Grootste tegenslag? De dood van onze eerste dochter. Ze heette Arti en is bij de bevalling overleden. De navelstreng knelde

om de hals en al snel viel de hartslag weg. Ik ben toen ter plekke in het AZM flauwgevalen. Ons tweede kind kwam twaalf maanden later. We knepen 'm. Yari is met een keizersnede gehaald en in een couveuse beland, ze woog 1800 gram. Maar de arts verzekerde ons meteen: geen zorgen, dit komt goed. Yari is nu een stevige meid, ze doet aan basketbal en waterpolo. Dan weet je het wel.

Brabant of Limburg? Limburg. Absoluut. Als we bij de familie van mijn vrouw op bezoek zijn, in Lierop, dan ga ik soms op de fiets naar Mierlo. Ik herken er steeds minder. Het is niet meer mijn Mierlo. Mooi aan Limburg vind ik het landschap en de sfeer in Maastricht. Mijn ideaal is een woning in Andalusië. Mooi weer, relaxte mensen, beetje boers, lekker *basic*. Ik heb daar al vaak gekampeerd en rondgekeken naar een huisje. Mijn vrouw en ik zitten al drie jaar op Spaanse les. Maar goed, om ons huis in Maastricht van de ene op de andere dag te verkopen... zo stoer ben ik nou ook weer niet. Een pied-à-terre zou mooi zijn.

Mijn vrouw ergert zich het meest als ik... Niet op tijd klaar ben als we een afspraak hebben, zeg een familiefeestje. Terwijl ik wel als eerste naar huis wil, verwijt ze me dan. Wat overigens klopt. Het is misschien een familietrekje. Als je vroeger te laat in de kerk kwam, kreeg je te horen: wat er voor af gaat, komt er achter niet meer bij. Anders gezegd: je maakt je er met een Jantje van Leiden van af.

Indrukwekkendste boek? Jezus, wat een vraag. Ik heb allerlei vragen voorbereid maar deze... even zien... Het indrukwekkendst vond ik *Lijmen/Het been* van Elsschot. Prachtig, zijn stijl, zo kort en krachtig.

Elke gek zijn gebrek. Ik ben een beetje een *pleaser*, wil aardig gevonden worden. Tja, waarom... het voelt ongemakkelijk als iemand me niet mag. Soms slik ik dingen in om dat te voorkomen. Dat is niet per se handig maar het voelt toch prettig.

Ik mis een zoon. Nee hoor, nooit last van gehad. Niks leuker dan dochters. Yari en Dieke waren heel afhankelijk toen ze jong waren, al maak je je later ook zorgen. Je hoopt in ieder geval dat ze zich niet in de luren laten leggen door jongens. Een zoon om mee te voetballen heb ik nooit gemist. Dieke is gaan volleyballen. Heb ik ook fanatiek gedaan. Ik ben zelfs haar coach geweest.

Wanneer ben je voor het laatst belazerd? Dat is lang geleden. Op verre reizen kun je er niet om heen. Vanuit Zuid-Afrika reden we met een auto naar Lesotho. Aan de grens wil de douane dan geld zien. Ik hield eerst voet bij stuk, maar goed, dan kom je dus niet verder. Een paar uur later hebben we dan toch maar twintig euro betaald. In Nederland hadden we ooit een briefje in de super opgehangen: eettafel te koop voor 100 euro. Al vrij snel kwam er iemand kijken. Prima, hij wilde 'm hebben maar moest wel nog even pinnen, had maar 75 euro op zak. De spullen gingen alvast naar beneden - we woonden toen in een flat. Wij wachten en wachten, maar die 25 euro hebben we nooit meer gezien. Een paar weken later groette iemand me in de stad. Ik nadenken, was het die koper. Nee, ik ben 'm niet achterna gerend. Ach, het zij zo, als ze gelukkig zijn met die 25 euro.

Hoge huurprijzen studentenkamers

“€ 39 is nog aan de lage kant” Hakken in het zand

Drie op de vier studenten betalen te veel huur, stelt de Landelijke Studenten Vakbond op basis van het wettelijk puntensysteem voor huurprijzen. De gemiddelde huurprijs is in Maastricht €343,91, terwijl er gemiddeld €305,23 gevraagd zou mogen worden volgens het puntensysteem. Een verschil van bijna €39. In vergelijking met andere studentensteden als Amsterdam en Utrecht valt de situatie in Maastricht echter nog mee.

De LSVb heeft een website waarop studenten kunnen nalopen of hun huur wel klopt: www.checkjekamer.nl. Ieder jaar komt de bond met cijfers. Vorig jaar, zegt Rick Blezer, coördinerend jurist van de Maastrichtse Housing Helpdesk, ging het om zo'n €25 euro. “Je ziet dat er een stijging is, maar eerlijk gezegd denk ik dat die €39 nog aan de lage kant is, ik denk eerder aan €45 per maand of meer.”

In Maastricht wordt een derde van de studentenkamers en appartementen verhuurd door

corporaties. “Dan mag je er vanuit gaan dat er niet exorbitant te veel wordt gevraagd, soms misschien wel te weinig”, zegt Blezer. Twee derde is in particulier bezit; daar zitten vaak de hoge huurprijzen. “Ik kom studenten tegen die soms €100 te veel betalen per maand.” Studenten accepteren vaak hun huurprijs omdat ze vinden dat ze in een prima buurt wonen en zich baseren op wat andere studenten betalen, meent Blezer. “Maar een prijs mag je niet berekenen op basis van marktwerking. In Nederland hebben we een wettelijk puntensysteem.”

De LSVb plaatst zelf wel een paar kanttekeningen bij de uitkomsten, schrijft het Hoger Onderwijs Persbureau. Wie de check invult, heeft misschien al het vermoeden dat de huurprijs te hoog is. Dat kan de uitkomsten vertekenen. Van de 2700 respondenten kwam maar 2,7 procent uit Maastricht.

WD

Vervolg van pagina 1

voor strafexercities tegen onwelgevallige deskundigen”, schrijven Merckelbach en zijn Amsterdamse collega Peter van Koppen in een venijnig stuk voor het juni-nummer van vakblad *De Psycholoog*. Merckelbach: “Na de berisping van De Ruiter lopen forensisch psychologen nu het risico dat advocaten klachten tegen hen gaan indienen, omdat ze bijvoorbeeld een oordeel hebben geveld zonder iemand gesproken te hebben. Een naaste collega van mij heeft dat al aan den lijve ervaren.” Geertsema: “Daar geloof ik niets van. Onze regels gelden al jarenlang en in de recente geschiedenis heeft dat nooit tot problemen geleid. Ik zie dat gevaar niet.”

Het stuk van Merckelbach en Van Koppen is een reactie op een artikel van Geertsema in datzelfde juni-nummer. Geertsema blikt daarin terug op de affaire en concludeert samen met het college van

toezicht van het NIP dat De Ruiter op de belangrijkste punten fout zat. Ze had de kwalificaties niet mogen geven en de beroepscode is niet toegesneden op klinisch psychologen maar geschikt voor alle werkvelden.

Kortom, de hakken lijken diep in het zand te staan. Een datum voor de “constructieve dialoog” is nog niet geprikt.

Maurice Timmermans

Laatste nieuws op observantonline.nl
Word lid van [facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

www.maastrichtuniversity.nl is live

“Julie zullen zien, we gaan dadelijk live en vijf minuten later barst de shitstorm los.” Leuk is het niet, al die kritiek, maar “they care”. Bernadette Jansma spreekt op woensdagochtend 18 mei de menigte toe in Brasserie Tapijn, vlak voordat de nieuwe website van de Universiteit Maastricht de lucht in gaat. Volgens Jansma, decaan van de faculteit psychologie en neurowetenschappen en voorzitter van de stuurgroep van het UM-webproject, is er lef nodig om door te zetten in een onzekere en dynamische IT-omgeving. Ze refereert aan het verhaal van haar oom. “Ik ben opgegroeid aan de grens van West- en Oost-Duitsland. Een oom, uit de voormalige DDR, vertelde ons op een dag dat hij een huis wilde bouwen. Hoe ga je dat doen, wilden wij weten. Er was al vijf jaar geen cement meer te krijgen en om aan bakstenen te komen moest je op een wachtlijst. Mijn oom zei: ‘I don't care. Ik ga bouwen.’ Het huis kwam er en staat er nog steeds.”

Met het loslaten van tientallen ballonnen is de UM verlost van het oude logge monster waarop vooral de laatste jaren de nodige kritiek kwam. Bezoekers raakten meer dan eens verdwaald in een brij aan informatie.

De nieuwe site. Wat is er *niet* veranderd? De URL, de tweetaligheid en de huisstijl (blauw met het logo van de Universiteit Maastricht). Wat is er anders na twee jaar buffelen? De site is ‘dunner’ met zo'n vierduizend in plaats van 55 duizend pagina's. En niet onbelangrijk: bezoeker-gestuurd. “Niemand gaat voor de lol naar onze website, er is altijd een reden, en voor een aankomend student is die anders dan voor een alumnus of donateur”, zegt projectleider Manon Gorissen.

Opvallend is het vele beeldmateriaal, het *slow news* op de homepage en aparte rubrieken voor

Woensdagochtend op de Tapijnkazerne Foto: Loraine Bodewes

onderwijs, onderzoek, nieuws en evenementen en zelfs voor Life@UM (sporten, werken, huisvesting). Ook *support* is eruit gelicht met een maandelijkse top 5 aan vragen van studenten en medewerkers. Trots is Gorissen op de manier waarop onderwijs, het personeel en onderzoek met elkaar zijn verweven. Wie naar een bachelopleiding gaat, kan een overzicht krijgen van alle vakken. Met één oogopslag is de blokköör-

dinator duidelijk waarvan weer met één klik alle personeelsinformatie en publicaties zichtbaar worden. “Samen met ons is de bibliotheek een eigen project gestart, PURE, waarin de publicaties van onderzoekers zijn geregistreerd. Dat hebben we aan de website kunnen koppelen.” Iedere opleiding biedt “eerlijke” informatie, onderstreept Gorissen. De rankings van *Elsevier* zijn zichtbaar, en met Studiekeuze 123 als bron

is onder meer de studenttevredenheid weergegeven, het aantal eerstejaars en hoeveel procent er na één jaar doorgaat naar het tweede. Bovendien vertellen studenten in een video wat ze van hun studie vinden en wat er eventueel beter kan. “Die kritische noten horen erbij. We willen geen pr-verhaal.”

Wendy Degens

Het Wilhelmus. “Heel speciaal”. De reacties. “Heel speciaal”. De beker. “Heel speciaal”. Onze Max had er geen andere woorden voor. Ook *Dagblad De Limburger* vond het heel speciaal en vulde de volledige voorpagina van de eerste editie na Pinksteren met een foto van onze held. Voor Max vergeten we graag dat er nog andere zaken in de wereld heel speciaal zijn. Het is ook niet zomaar iets om met een supersnelle auto over een baan zonder stoplichten en alleen maar collega-wegpiraten te racen en als eerste te eindigen. De stap van Toro naar Bull bleek de wonderformule - 1. Voor mij zijn het allebei wilde stieren, maar er schijnt toch nogal wat verschil in te zitten. Een jongensdroom die in dit geval al in de jongensjaren uitkomt. De gemiddelde man

Heel speciaal

neemt die droom mee op zijn sterfbed. Achttien jaar en 226 dagen telt onze nationale, maar veel meer nog, Limburgse held. Geheel vrijwillig ongehinderd door enige kennis van het Formule 1 circus (en van menig andere sportieve arena), stel ik mijzelf simpele vragen. Welk soort conditie moet een F-1 man hebben? Moet hij slank zijn en net zo aerodynamisch als zijn racewagen? Moet hij klein zijn als een jockey om in de lage wagen te zitten zonder een hersenschudding te riskeren? Bestaan er vrouwelijke coureurs? Heten die dan coureuses? Alsof ik geen andere zorgen heb! Gelukkig werd onze Limburgse euforie weer

even getemperd en tot wel zeer aardse proporties teruggebracht, toen onze Maastrichtse lieveling Dumoulin op televisie met een steelse lach vertelde over het malheur dat hem was overkomen: kapotte billen. De nachtmerrie van de wielrenner. Hij deelde graag de medische aanpak van deze kwaal met het gefascineerde Nederlandse publiek: zo min mogelijk een onderbroek dragen en grondig inzalven. “Het wordt een moeilijk verhaal”, voegde hij er aan toe, en heel Nederland visualiseerde het moeilijke verhaal vol empathie. Jammer dat Verstappen die GP won, anders hadden we een wel heel speciale foto op de

voorpagina van *De Limburger* gehad.

Ellen Krijnen

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Rolf van der Velden inspired by James Coleman

“It would be arrogant to compare myself to him”

The American James Coleman is one of the greatest educational sociologists from the post-Second World War era, but also a man who didn't think twice about sending politically incorrect opinions on education out into the world. Professor Rolf van der Velden, director of ROA (Maastricht Research Centre for Education and the Labour Market), grins: “The recently deceased Dutch educational sociologist Jaap Dronkers resembled him in that respect. He also did not shy away from airing unpopular opinions.”

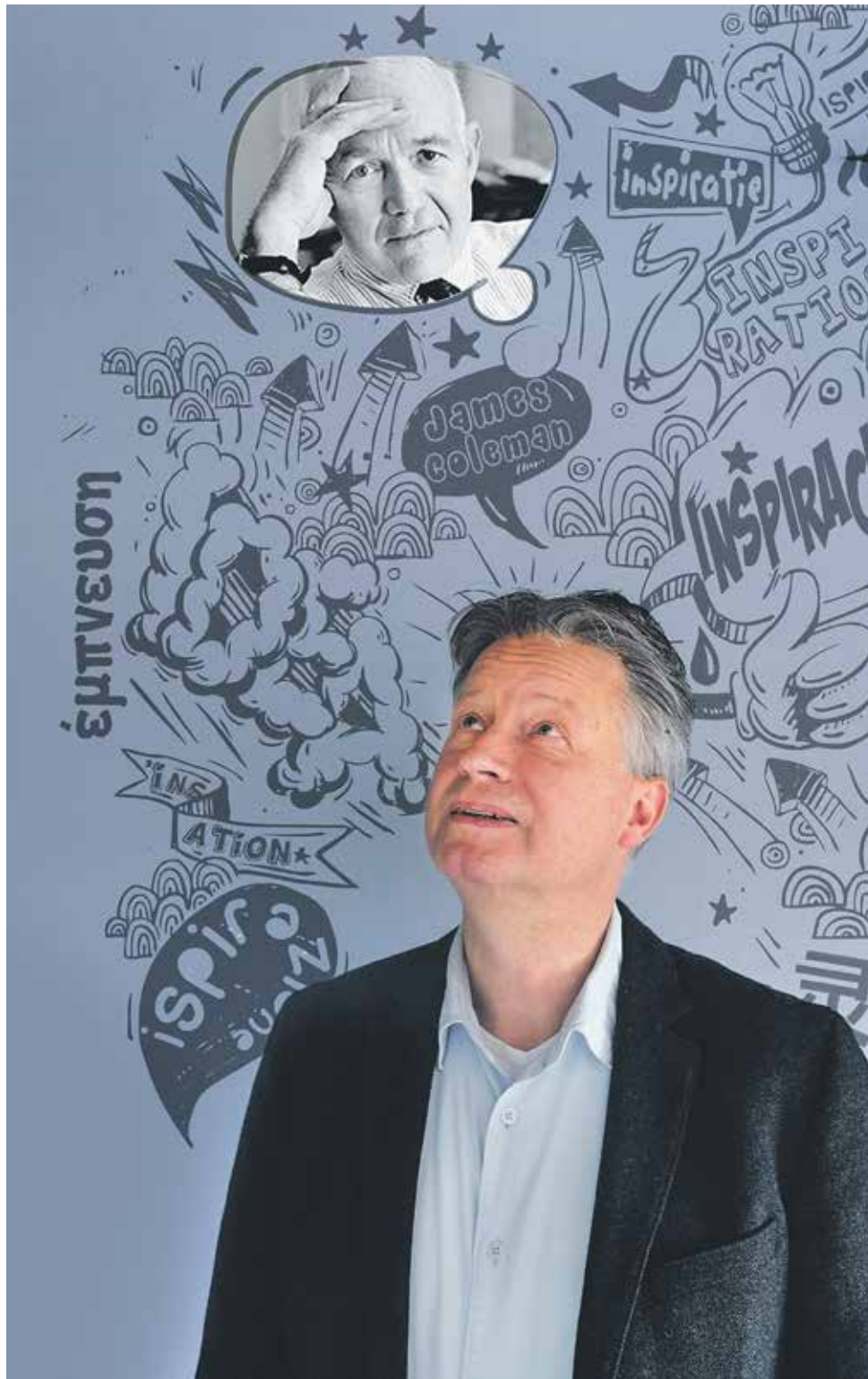

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

The two educational sociologists had more in common: “They are empiricists. For them it was about hard facts obtained from solid research. In Coleman's time, ideologies played a great role in science, and he was averse to that. He wanted data, a lot of data and good analyses based on solid theoretical models.” Coleman, who died in 1995 at the age of 68, became famous in the nineteen-sixties because of the *Coleman Report*. He was the chairman of a committee commissioned by the American ministry to research how education could be improved. “An immense project, which resulted in a 700-page report. Coleman came to pioneering conclusions. Financing doesn't make that much of a difference when it comes to the quality of a school. So some extra government money often doesn't help. Much more important, it appeared, was the background and social economic status of the students. Talented young children from lower socioeconomic classes hardly got any chances. The differences between black schools, white schools and schools in

underprivileged areas were and still are (not much has changed) huge. Less segregation, a mix of children with different backgrounds in class appeared to be the solution.” This conclusion led to the so-called busing system: black children were brought by bus to public schools in other neighbourhoods. It was never a success, says Van der Velden. “You can't force parents to choose a different school. Richer parents sent their children to private schools, which were excluded from the busing project. And state schools are not always the best.” It was also Coleman who sought “solid theoretical models for sociology. In his book *Foundations of Social Theory*, he makes a connection between phenomena and processes on a macro level with those on a micro level: the Coleman boat. Take the segregation in neighbourhoods, which is the macro level. How does that affect a family or a classroom, what influence does it have on individual actions and what effect does it have on society at large?”

Van der Velden saw his great example once, during a lecture in Groningen. “I had just graduated there and started on a Ph.D. track. My supervisor, Wim Meijnen, was a giant of a man, his supervisor Gadourek always referred to Meijnen as the greatest sociologist in the Netherlands, but when Coleman came, he said: now the greatest sociologist of the Netherlands will meet the greatest in the world. I didn't speak to him myself, but Coleman made a very sympathetic impression” “I pursue my field as he did,” Van der Velden concludes. “I am also an empiricist, I love bucket loads of data. Like him, I love mathematics, I work at the intersection of fundamental and policy-relevant research. I think it is important to do things that are relevant to society. I don't step in the limelight as much, as that is not my character.” Whether he resembles Coleman? Resolutely: “It would be arrogant and impertinent to compare myself to him. I admire him.”

Riki Janssen

Hollandays

As this is my last column I thought I'd share a few lessons that I have learnt while living here these past nine months. Firstly, cycling is not just popular in the Netherlands it's a way of life for the Dutch. I have seen a cyclist ride while carrying groceries and texting at the same time, 4 year olds out of training wheels ride within the cycling lane on a main road and dogs strapped to the back of panniers chilling while their owners chauffeur them throughout the city. All over the world, Holland is lauded for its cycle-centric culture. Here I was thinking it was because the Netherlands was trying to be environmentally friendly. Nup, turns out they're just lazy. I've seen one dutchman abandon his bicycle in the middle of the street after his wheel burst rather than try pushing it. Secondly, Australians (like myself) are impatient. One of my first memories of Maastricht is being given a ten minute break during class and thinking how great of an idea it would be to spend that time getting coffee. I race to Coffee-Lovers cafe and can't believe my luck. Only four people in front of me in line! Flash-forward twenty minutes later and I'm handed a coffee that would have only taken ten minutes in Sydney. Dear Coffee-Lovers: I understand that sometimes you're understaffed but using the two people you do have to take turns writing down orders and then make the coffee is so frustrating to this Australian, I would rather watch one server take my order, make it and then drink the order right in front of me all the while making awkward eye contact. Last, but certainly not least: one language is not enough. Before I came to the Netherlands I knew Europeans were often bi-lingual. However, I had no idea they were more likely to be polylingual, which is defined as the ability to look down upon the people who only speak two languages as linguistic plebs. Whenever I, apologetically, told these people about my “condition” as a mono-lingual they would look at me sympathetically and then casually mutter, “idiot” in one of the languages I didn't speak. I can only guess that's what they said though because (Sorry!) I only speak English. I found out that in many European countries, to graduate from high-school, one had to be proficient in English even though it was likely not their first language. In Australia, if somebody becomes fluent in another language we usually ship them off to that country so that we can stop feeling bad about ourselves. Maybe I should finally learn Dutch so that I too can get kicked out of Australia and back into Holland.

Jordan Mullins, alumna UCM

No data manipulation in Maastricht article

“There is absolutely no problem whatsoever” with publications and other forms of collaboration between James Hunton, who has been found to have committed fraud, and Maastricht researchers. This is the verdict of Philip Vergauwen, dean of the School of Business and Economics, on the American professor of accountancy who held a part-time post at Maastricht University from December 2002 until March 2009. The department head Roger Meuwissen, too, concluded that Hunton’s Maastricht output is limited and “uncontaminated”.

James Hunton came under fire last week. Following an investigation by a Committee on Academic Integrity, the Association of Dutch Universities (VSNU) announced that it had doubts about the academic reliability of three articles linked to Erasmus University Rotterdam (EUR), where Hunton worked from 2009 to 2012. These articles have since been retracted by the journals following their

own investigations.

“It’s not news to us, given that we were already made aware in 2012 of allegations against Hunton”, says Meuwissen, head of the Department of Accounting and Information Management at UM. In November 2012 the EUR and Hunton’s main employer, Bentley University in Massachusetts, received the first complaint about an article by Hunton in *The Accounting Review*. Bentley University launched an investigation.

In view of this news, the School of Business and Economics decided to take a closer look at Hunton’s Maastricht output – after all, by then he had been professor there for more than six years. A journal article, his inaugural lecture from October 2004 and a PhD dissertation written under his supervision were all put under the microscope. The article, entitled *Decision aid reliance*, had appeared in the *International Journal of Accounting Information Systems* with Maastricht co-authors Mohamed Gomaa, Eddy Vaassen and Martin Carree. “There

was no evidence that data manipulation took place”, says Meuwissen.

Martin Carree, professor of Industrial Organisation at UM, describes the case as “very disappointing and sad. I don’t know Hunton well; I’m from a different field and just spoke to him a few times when he worked here. I was involved with the methodology of the article, came on board only after the data had been collected. I did see the data and ask questions about it, but I didn’t notice anything strange about it.” The article involved a web-based experiment conducted among students at an American university in 2005.

“Gomaa was mainly responsible for the data collection, he programmed the experiment and put it online. He doesn’t believe the data could be falsified.”

Still, the question remains whether it’s *entirely* impossible that Hunton committed fraud. “It’s a difficult question. We can’t rule out the idea that Hunton might have sat behind the compu-

ter himself filling in answers, although it’s hard to imagine and there’s no evidence for it. We presented our findings to Bentley University and the *International Journal of Accounting Information Systems* – the decision was up to them. They found it reliable enough and decided not to retract the article.”

Hunton seems to have vanished when the first signs of fraud came to light. Carree: “He was seen as a good researcher, had the kind of CV that meant there was no need for him to commit fraud at all. But, like Diederik Stapel, he went down the wrong path.”

According to the website Retraction Watch, more than thirty articles that were either first or co-authored by Hunton have now been retracted, mainly at the request of the American Accounting Association, which says it has identified a “pattern of misconduct”.

Wendy Degens

“The role of the tutor needs more attention”

Continuation of page 1

of the exam is also announced at a late stage. This needs to be sooner and clearer. In addition, we want tutors to be given more time to mark exams. At the moment, they have two hours per tutorial group; assuming a group of 14 students, this means 7 minutes per paper. Then the student receives a standard correction form with check marks for fail, pass or good, which is very frustrating, or a tutor has to do the marking in his own time.”

Sports “The university should do more to promote a healthier lifestyle among students. The habits that you develop as a student, remain with you for the rest of your life. The UM also has career courses and counsellors for students, and this should be seen as an extension of those. For example, the fact that you have to pay to do sports is a barrier. It could be free, or at least cheaper. Catering could also be healthier. Most of the vending machines only have fizzy drinks and sweets.”

International Classroom “I notice that I often think the same way as other Dutch students in my group. Foreign students offer a different perspective. The ratio between Dutch and foreign doesn’t matter so much; you have to have the best students. It is important, though, that integration goes well, both between Dutch and foreign students and in the city. A project by students to help refugees: great! The UM should support and stimulate such initiatives more. The UM could also open its door more often. The PAS Festival is a good example.”

Main difference with other parties “We are activists, have a lot of contact with our voters. There is a meeting every two weeks. The things that our members feel are important – sustainability, integration – are reflected in our proposals. For example, we fought for free Dutch courses, which everybody now receives.”

Leonard Nijman, next year faction chairman for DOPE in the University Council and second-year student of Medicine

PBL 2.0 “Tutors need extra training. Sometimes students have the impression that the tutor would rather not be there or doesn’t really know how PBL works. Exactly how PBL is implemented differs per faculty, study programme and tutor, we don’t want that.”

Communication “Communication in a number of areas could be much better. Take the newsletter that every student now receives. It contains about twenty announcements, a large number of which are not very important. Because of this, students may miss the information about the Tapijn barracks being open, having overlooked the announcement. We want a shorter newsletter that only contains the most important information. Also, all those dif-

Photo: Flickr.com/Theresa Thompson

ferent websites and portals – EleUM, Blackboard – could be organised more efficiently, so that information can be found in one place.

Examinations “We want – preferably at the beginning of the year – a list of important data for students. When are the exams, resits, and the deadlines for signing up for a subject and for papers? We understand that this is not always possible in September, but now students only receive the information about the time of an exam two weeks beforehand. It can also take a long time before an exam or paper has been marked. Give an open and clear explanation about why this is the case. That would create more understanding. And be clear about the date when the final grade will be made known.”

Study spaces “Additional study spaces have been created, but for some studies it is still not enough. We also see that people who are not studying at the UM, like secondary-school pupils, make use of the university library. We were thinking of gates, which are only in use when it is very busy, such as during the exam weeks. Although students themselves should take their responsibility too: by not keeping a study space occupied and leaving to go for lunch for two hours.”

International Classroom “Our motto is: *the more the merrier*. As far as we are concerned, integration is going well. We feel that it is important that foreign students receive as much help as possible with matters such as registering with the city council, finding accommodation, etc. What we do hear is that for some study programmes, the lecturers’ English is still substandard. Everyone should be

able to understand a lecturer. Furthermore we feel that the UM could make more use of their contacts with foreign universities. At the Faculty of Medicine, for example, you can take a block of your choice in Italy. That university also has other faculties, so why not use this contact and expand upon the exchanges?”

Main difference with other parties “DOPE is connected to the Intercity Student Body (ISO). Because of this, we know what is happening at other universities and together we put issues forward to the Ministry of Education. So we also have influence on a national level.”

Romain Hollands, faculty council member at Psychology, candidate again for WISE, third-year student of Psychology

PGO 2.0 “Not enough discussions take place in the tutorial groups. That is partly because the groups have become bigger and bigger. First-year students have 14 to 15 people in a group. If you want to say something, another 5 or 6 people want to say something too. The result: everyone remains quiet. But the role of the tutor and discussion leader also needs more attention. A discussion leader needs to help the discussion along, get people thinking.”

Examinations “There are a lot of complaints about bad translations of exams, which are in Dutch and English. Terms that Dutch students have also learned in English are suddenly translated. There are also many inconsistencies. In that case, the answers in the Dutch version are in a different order than in the English version of the exam. Also, questions are often deleted afterwards, because they did not link

up enough with the subject matter or even contradicted it. In the last exam on ‘critical thinking’ this was the case with ten of the forty questions, which is 25 per cent! If exams were ready sooner, then someone, preferably a native speaker with an understanding of the subject – could check them out.”

International Classroom “There are two large groups: Dutch and Germans. They mix less well than one would like. Certainly now that the foreign students in the new English bachelor’s track no longer learn Dutch. Everybody reverts back to his or her own language during the break. We want to dedicate ourselves to more interaction between these groups.”

Student cafeteria “A lot has changed in the student cafeteria, there is more fresh food. Expensive if you compare it to other universities, but that is the consequence if you want to prepare more on the spot. What could be improved upon is the choice, which is limited. Only one vegetable, covered in greasy sauce. And you cannot order different parts of the menu separately. We would also like to have microwaves and electric kettles. That way students could heat up food that they have brought from home. Now they are compelled to buy something in the student cafeteria if they want a hot meal.”

Main difference with other parties “We are active and involved, we concentrate fully on the Faculty of Psychology and we ensure consistency. With other parties, you often have new candidates every year. We originated in the council and two of our representatives are already council members.”

Cleo Freriks

Work like a slave, eat like a king

Teazone: adventure within your comfort zone

Fine teas. Foreign cakes. Oriental design. Calming and attentive staff – visiting Teazone is an adventure in itself. Sit back and relax in one of the comfortable chairs or couches with your favourite tea, espresso or English scones with homemade jam and cream. Teazone is one of my favourite places in the tiny streets of the city centre of Maastricht. Your efforts in climbing the stairs will be generously rewarded by the sight of lifelike paintings with wild animals and glasswork, chandeliers and handcrafted furniture shipped from India. The curtains covering the wood-framed windows guarantee just enough light for you to read your exciting book or study

your tutorial notes. Found a piece of art you like? Feel free to ask the friendly staff for the price. With its broad assortment of fragrant coffee and fine teas, you can rest assured that at Teazone you'll find the perfect flavour for you. After following the steps of the creative tool on Teazone's website, I found the ideal tea for my taste – Sans Doute green tea with blueberries and blackcurrant. On the recommendation of the staff, we left the tea to infuse for three minutes. The subtle combination of flavours gave rise to the idea of having forbidden fruits in one's mouth. Meanwhile, my partner went for the classic green tea Gunpowder AAA, which was served in a unique pot shaped like a cannon ball, with a fresh mint flavour. The price is very reasonable (€2.50) and the portion is measured in pots rather than cups. Still can't get enough? At the register you buy a small package to fill those long evenings. And

don't forget to order one of the very fresh, tasty cakes that are made daily at Teazone. I would definitely recommend the gluten-free chocolate cake, with its smooth, not-too-sweet filling and crispy layer that nicely offsets the overall fluffy feeling of heaven. This is a must for me. All in all, Teazone is the perfect hangout for friends, couples or study sessions. But don't forget to plan your visit, since it can get very crowded in exam periods and on weekends. If the weather allows, definitely check out the roof terrace.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Teazone
 Koestraat 9, www.teazone.nl

Food & drinks ★★★★★
 Service ★★★★★
 Atmosphere ★★★★★
 Price/Quality ★★★★★

Approved

- ▶ *Magic Cleaner for WhatsApp*
- ▶ *Handy/memory/photographs*
- ▶ *Free*
- ▶ *Android, soon also for iOS*

A yawning cat when it is almost time for bed. A jubilant baby when a presentation has gone well. A photograph when the mileage on your car has reached 88888. Fantastic, of course, that your friends want to share these milestones with you in WhatsApp, but the memory on your phone fills up before you know it with these snapshots. There are undoubtedly very disciplined people who regularly clean their phones. For all others, there is Magic Cleaner for WhatsApp. This app analyses all your WhatsApp pictures and divides them into groups. This can take some time, but it's worth the wait: all your photographs will be neatly divided into categories such as memes, quotes, cartoons, and screenshots. This makes deleting them easier. If you want to be sure that nothing important is thrown out, you will have to scroll down the list of photographs that have been selected, but because they are sorted into categories, a picture that is out of place is much more noticeable. Simply uncheck the mark and the photograph will be saved. The app analyses 500 photographs at a time. If you really have a lot, this could take a while, but still a lot less time than if you had to assess every photograph yourself.

CF

Dear Ingrid

Go with the flow

Laura (24): "I have a problem when things don't go according to plan. If the train is delayed, if I have a flat tyre, or it rains when I have to cycle, I get into a bad mood. How can I deal with these things better?"

Ingrid: Since the arrival of the precipitation radar, we cycle and walk in the rain less often and because of our navigation systems we spend hardly any time at all in traffic jams. These days, my e-reader ensures that I am never without a book. You should know that I feel awful when I'm not able to immerse myself in a novel. All of this has to do with getting, having and keeping control. Control is the highest objective, or so it seems. Just think about it, if you meet someone you know, you can greet him or her by saying 'everything under control?' That is quite normal. Nobody thinks this is strange. It suggests that we may have everything in hand and therefore things are going very well for us. We control and manipulate in order to have a long and happy life. We are fairly successful at achieving the first. Our life expectancy is increasing, but are we also becoming happier? I don't think so. The rising number of control mechanisms, such as precipitation radar, goes hand in hand with the decrease in our frustration tolerance. The result: steam coming out of your ears when you get wet from the rain for once.

In the Dutch TV series *Sunny Side of Spirit*, filmmaker Sunny Bergman goes in search of new solutions for our mind's problems. In the first episode, she visits Ghana. Take things as they come, is this country's motto. They are good at that, those Ghanaians. Nobody gets into a tizzy if the bus is late or an appointment is cancelled. Remarkably, the Ghanaian languages do not even have a word for depression. Could those two facts – taking things how they are and not having a word for depression – be connected? It wouldn't surprise me. Challenge yourself, Laura, and let go of control.

Photo: Loraine Bodewes

Leave the house without checking the precipitation radar and take things the way they come. *Go with the flow* or as someone once wrote, "Have the courage to change what you can

change, the courage to bear what you cannot change and the wisdom to see the difference."

Ingrid Candel

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have a question or problem and would you like to speak with a psychological counselor for students at Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

Faculty Fight 2016

“Whoops, sorry for that kick”

They had to conquer obstacles, run, raft and race, but eventually the School of Business and Economics (SBE) successfully defended its title and won the Faculty Fight 2016. This interfaculty sports competition is organised for every fifth anniversary of Maastricht University. Last Thursday, it was held for the second time.

Text: Wendy Degens, Cleo Freriks

Photos: Kevin Olislagers, Observant

With the slogan “We are UMbeatable” on their shirts, it’s almost as though they knew they were going to win again. The SBE team runs through the inflatable assault course, jumping, crawling and climbing. ‘Whoops, sorry, for that kick’, you see one fanatic thinking as he races to the finish, pushing his competitor aside. On the battleground behind the Universiteitssingel 40 this Thursday morning, a number of faculty teams are fighting it out in several rounds: starting with a sack race, blowing up a balloon, keeping it in their mouth during the assault course till they reach the finish, and finally tying it to a rope. While the jury is counting the balloons (“they have to be big enough, otherwise they get half a point less”) some students return to the assault course: “I can’t get enough of it.” Others are focused on influencing the jury, trying to convince them their balloon merits a full point. But the jury has no mercy: “You should have blown a bit harder.”

C. O. U. R. The team from the Faculty of Arts and Social Sciences is getting there, but where is that T? In the garden of the Faculty of Law, the Faculty Fight teams have to spell out words that have something to do with law by putting on t-shirts with letters on them. “Double p, double p”, yells an SBE member to his teammates in a hoarse voice. One person has to spell the words, while the others – standing a couple of metres away – have to change shirts. Crew members of the Faculty Fight stand next to each team writing down the correct words. It all seems a bit chaotic, but people evidently know what they’re doing. “20 out of 27 words”, exclaims the Health, Medicine and Life sciences team proudly to their supporters when the time is up.

“

*Je dacht toch
niet dat ik
een plan ga
uitvoeren waar
ik niet achter
sta?*

”

Nieuwe rector Rianne Letschert blaakt van zelfvertrouwen

“Julie gaan spannende dingen met mij beleven”

Ze geloofde het niet, toen er op 18 maart een telefoontje van Ursula Nelles kwam, lid van de raad van toezicht en voorzitter van de benoemingsadviescommissie. “Haha, ik vroeg of ze zeker wist dat ze het goede nummer had.” Ja, Nelles had het goede nummer. Rianne Letschert (39) “was compleet verrast, had nooit aan een rectoraat gedacht, ja later misschien, maar zeker niet nu. Ik vond het wel interessant en omdat ik vrij intuïtief ben zei ik meteen: ik kom praten.”

Voor dat gesprek - het zouden er drie worden - plaatsvond heeft ze “wat onderzoek gedaan”. En werd ze “steeds enthousiaster” over een paar kenmerkende trekken van de Universiteit Maastricht: internationaal, interdisciplinair, jong en dynamisch. Het zijn natuurlijk de clichés waar de UM zichzelf uittreuren mee aanprijst, maar clichés zijn nu eenmaal zelden onwaar. Het plaatje beviel Letschert zeer, en toen de charme wederzijds bleek was de benoeming snel beklonken.

De pers sprong er bovenop: Maastricht kreeg de jongste vrouwelijke rector ooit. En precies dat feit is voor Letschert nog een extra reden om de UM te prijzen: “Ja, want laten we wel wezen, het is ontzettend stoer dat ze het met mij aandurven. Toch? Het is een stap, voor beide partijen, ik spring ook in het diepe.”

Niet dat dat haar zenuwachtig lijkt te maken. Integendeel, ze blaakt van zelfvertrouwen: “Eind december ben ik ingewerkt.” De rectoraatsoverdracht is op 1 september. “Nee, dat is niet te optimistisch. En ik vind het ook geen nadeel dat ik nieuw ben hier. Het is zelfs zo dat, als deze positie mij in Tilburg was aangeboden, ik nee had gezegd. Ik heb daar vijftien jaar gewerkt en dan ken je alles veel te goed: de gevechten in de faculteiten, wat de hoogleraren uitspoken, wat er in de diensten gebeurt, de rugzakjes van iedereen. Hier ga ik fris beginnen en ik leer snel, ben een soort spons. Ik zal me alleen in de eerste week nog als ‘de nieuwe rector’ voorstellen, daarna niet meer.”

Buitenspelen

Bijna was ze niet de nieuwe rector geweest maar de nieuwe decaan. In Tilburg wel te verstaan, van de rechtenfaculteit. Dat was de volgende carrièrestap die voor haar in het verschiep lag, in januari 2017. Niet op haar eigen initiatief overigens, “want ik ben helemaal niet zo bezig met mijn carrière, niet in de zin dat ik denk: daar wil ik naartoe en dat moet ik er dus voor doen. Ja, ik zag in *Observant* dat Theo van Boven me carrièrebewust noemde, dat ik een planning maak. Ik weet niet waar hij dat precies vandaan heeft, daar moet ik het nog eens met hem over hebben.”

Een voorbeeld: ze was lid van de Jonge Akademie van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen en werd begin 2015 gevraagd voorzitter te worden. “Niet naartoe gewerkt, maar het kwam wel precies op het moment dat ik wat meer ‘buiten wilde gaan spelen’ na al die jaren Tilburg.” Ze denkt dat haar ervaringen bij de Akademie hebben meegeholpen om haar een interessante rectoraatskandidaat te maken. “Je bent bezig met alle belangrijke ontwikkelingen in het Nederlandse wetenschapsbeleid, de topsectoren, de wetenschapsagenda, het loopbaanbeleid, Open Access. En je zit aan tafel met colleges van bestuur, met ministers, met VNO-voorzitter Hans de Boer, met de Eurocommissaris voor onderzoek en innovatie. Uit die contacten kwam voort dat ik werd gevraagd om, zeg maar, de wetenschappelijke raad voor de EU mede te selecteren. En ik doe nu hetzelfde bij [wetenschapsfinancier] NWO, die krijgen een compleet nieuw en uitgebreider bestuur. Het ontwikkelen van nieuw wetenschapsbeleid, dat was mijn hoofdtaak bij de Jonge Akademie, en ja, gezien

mijn leeftijd richt ik me dan vooral op mijn generatie en de generaties na mij, de jongeren en waar zij mee bezig zijn.”

Niet te zacht

Dat ze als wetenschapper in de hoek van mensenrechten, minderheden en slachtoffers belandde, is niet zo vreemd, gezien het nest waar ze uit stamt. Haar vader werkte met migrantengroepen, als directeur van een multiculturele stichting. “Dus wij, ik heb nog een broer, groeiden op met een sterk gevoel dat niet iedereen het even goed had als wij. Toen ik wat ouder was ging ik mee naar allerlei bijeenkomsten en dan zie je dat het echt uitmaakt waar je wieg staat.” Een “sterk rechtvaardigheidsgevoel” leidde tot haar studiekeuze, rechten. “Ik heb ook psychologie overwogen maar de decaan op school vond dat ik daar te zacht voor was, dat ik het leed mee naar huis zou nemen. Nee, ik denk niet dat hij gelijk had.”

Het werd dus rechten, in Amsterdam. Het was haar tweede verhuizing. Het gezin Letschert was van Doetinchem naar Helmond gekomen, Rianne was toen 11 jaar. Ze deed er de middelbare school, eerst havo, daarna vwo. “Toen ik ging studeren dacht ik: hier in Helmond ga ik nooit meer wonen. Maar ja, dan heb je een drukke baan, je wilt kindjes, je ouders wonen er nog en dan is het ook qua oppassen wel erg fijn en handig. Dus nu wonen we er weer, met veel plezier. Het is erg opgeknapt hoor, Helmond, haha.”

Aan de Universiteit van Amsterdam hield ze het na een jaar voor gezien. “Dat grootschalige onderwijs paste niet bij mij. Grote collegezalen, tentamens in de Jaap Edenhal, het was me allemaal te gemakkelijk. Ik haalde achten en negens, werd niet uitgedaagd, dacht: hier ga ik niet zo veel leren.”

Ze stapte over. Nee, niet naar Maastricht, toch kampioen van de kleinschaligheid; dat was volledig buiten beeld, “ik weet ook niet waarom”. Het werd Tilburg, “de rechtenfaculteit daar had een onderzoeksprofiel, dat trok me.” Na twee jaar vertrok ze voor een jaar naar Montpellier, Europese en internationale rechtsvergelijking, “en ik wilde de taal goed leren, goed beheersen. Dat is gelukt.” Na het afstudeerjaar werd ze gevraagd om aio te worden, in 2005 promoveerde ze. Op rechten van minderheden.

Tribunaal

De hoek van haar eigen wetenschapsbeoefening is een niche, zegt ze. Wie daar meer over wil weten kan overigens op internet terecht. Onlangs nam ze een serie colleges op bij de ‘Universiteit van Nederland’. Daarin komen haar favoriete thema’s aan bod: genocide, traumaverwerking, excuses van regeringen voor aangedaan leed. Instructieve colleges waaruit één ding naar voren springt: vaak zijn juridische oplossingen de minst goede, vindt Letschert. Een MH17-tribunaal bijvoorbeeld, waarom meteen na de ramp geroepen werd, duurt jaren voor het er is en dan nog zal zich vermoedelijk geen enkele verdachte melden. Bij de nabestaanden zal dat meer frustratie dan een gevoel van genoegdoening opleveren. Een herdenkingsmonument kan voor hen soms meer betekenen. Of neem de rechtsple-

ging na de genocide in Rwanda - Letschert is er vaak geweest -; die verliep anders dan westerlingen zouden verwachten, met veel ruimte voor verzoening tussen daders en slachtoffers.

“Mijn passie ligt bij de werking van het recht. Brengt het wat het beoogt? Dat is een empirische vraag. Een victimoloog is geïnteresseerd in de consequenties voor de slachtoffers. Ook psychologisch, je slaat een brug tussen recht, psychologie, criminologie, sociologie. Dat is mede wat me trekt hier in Maastricht, die ruimte voor meer perspectieven.”

Juist het feit dat het hier om een niche gaat bezorgde haar naar eigen zeggen vorig jaar een Vidi-beurs van NWO. Acht ton voor vijf jaar.

Waar ze heel blij mee was, maar in een interview met *NRC Handelsblad* stond iets vreemds: zonder beurs was ze gestopt met de wetenschap. Echt?

“Ja, voor mij was dit ongeveer de laatste kans om een groot bedrag binnen te slepen. Het soort onderzoek dat ik wil doen kost veel geld, je doet het vaak ter plekke in de landen waar schendingen hebben plaatsgevonden, veel veldonderzoek. Had ik het niet gekregen, dan was ik een hoogle- raar-directeur die geen beurzen binnenhaalt. Mijn onderzoeksinstituut Intervict is een geweldige club, die verdienen iemand die dat wel lukt.”

Wat was ze anders gaan doen? “O, daar maakte ik me geen zorgen over. Een baan bij Buitenlandse Zaken, of de advocatuur zoals bijvoorbeeld Liesbeth Zegveld ‘t aanpakt [veel slachtofferzaken tegen de staat, Srebrenica, Indonesië], of de Verenigde Naties, of Amnesty. Ik heb een groot netwerk.”

Eigen carrière

Maar goed, de Vidi werd toegekend, de buit was binnen en toch stopt ze en wordt rector. “Ja, dat klinkt vreemd, dat snap ik. Het zit zo, ik heb twee passies, mijn vakgebied en de universiteit. Over die laatste maak ik me steeds meer zorgen. Onderzoek doen is steeds meer een ratrace, je gaat van *grant* naar *grant*, mensen worden voor korte periodes aangesteld, de druk wordt hoger. Dat leidt tot klachten, burn-out, ga maar door. Daar wil ik wel iets aan proberen te doen. Natuurlijk was ik blij toen de Vidi kwam. Maar tegelijkertijd begon ik mezelf vragen te stellen. Ging het me om mijn eigen carrière, of was ik blij dat ik goeie mensen mocht aannemen op een fatsoenlijk contract, niet op jaarcontracten? Dat laatste eigenlijk. Ik dacht: ga ik voor mezelf voor belangrijke beurzen, een Vidi, een ERC-grant, de Spinozaprijs? Nee, ik wil zo langzamerhand liever op bestuurlijk niveau een bijdrage leveren.”

Vier banen

Ze gaat er keihard voor werken, zegt ze, en dat lijkt geen loze belofte. “Ik werk nu zes dagen per week, ook ‘s avonds. Vergeet niet, ik heb eigenlijk vier banen. Directeur Intervict, voorzitter van de Jonge Akademie, de Vidibeurs die ik heb gekregen, en het NIAS in Wassenaar [Netherlands Institute of Advances Studies, een KNAW-instituut], daar ben ik fellow. Zaterdag werk ik niet, die is gereserveerd voor voetbal en ballet. Haha, nee, niet ikzelf, mijn zoon Joep (9) en mijn dochtertje Julia (4). En een deel van de zondag, mijn sport is hardlopen, dan probeer ik

zo’n tien of twintig kilometer te lopen. Ik heb me net ingeschreven voor de marathon in Barcelona, die is volgend jaar maart.”

Haar straffe werkwijze eist zijn tol van het gezin, maar, zegt ze, “ik heb het ontzettend getroffen, mijn sociale omgeving, mijn man Rob, mijn ouders, gunt me de ruimte om de dingen te doen die ik belangrijk vind. Mijn vader en moeder passen vaak op de kinderen. Rob zit in de evenementenwereld, regelt de horeca bij festivals als Paaspop en Zwarte Cross en is ook veel thuis. De kinderen hebben er geen last van, die zitten goed in hun vel. Als dat niet zo was; tja, dat zou ik moeilijk vinden. Dan zou ik het anders inrichten: minder reizen, minder nevenactiviteiten.”

Meer vrouwen

Wat gaat ze straks doen hier aan de UM? Ze wordt deeltijd hoogleraar internationaal recht en victimologie en zal waarschijnlijk ook bij het onderwijs in het University College worden betrokken. En als rector?

Ze aarzelt, zegt wat ze ook al in andere media zei: ze wil niet “voorsorteren” op de toekomst, de huidige rector is nog tot september in functie, ze vindt het niet netjes nu al van alles aan te kondigen. Maar ja, in het persbericht rond de benoeming meldde de raad van toezicht dat Letschert “een overtuigende visie op de strategische ontwikkeling van de UM” heeft. Dan willen we wel weten wat die visie is, natuurlijk.

Ze lacht, en geeft mondjesmaat wat prijs. Om te beginnen heeft ze “volledige” invloed op de totstandkoming van het nieuwe strategische programma van de UM, zegt ze met nadruk. De beraadslagingen daarover lopen al een tijdje. “Je dacht toch niet dat ik een plan ga uitvoeren waar ik niet achter sta?”

En ze wil dus iets gaan doen aan de academische ratrace en de vele tijdelijke contracten. Daar kan ze overigens op de wagen springen want ook het nieuwe HR-beleid van de UM wijst in die richting. Waar ze eveneens aan wil werken: een breder internationaal profiel, “dat is nu vrij regionaal, met veel Duitsers en Belgen”. Maar goed, ook dat is al staand beleid. En ja, ze gaat uiteraard haar best doen voor meer vrouwen op hoge academische posities, en sowieso voor meer diversiteit, ook etnische, binnen de universiteit. Verder wil ze stimuleren dat docenten meer hun netwerk inzetten om studenten aan het werk te helpen. “Studenten zijn vaak te verlegen om een docent in die rol te benaderen. Ze weten niet dat een docent zo’n netwerk heeft. Vraag aan een student ‘wat denk je dat ik doe? Dan zegt-ie: lesgeven en veel vakantie hebben’. Er zijn veel gedreven, gemotiveerde studenten die je op zo’n manier een duwtje kan geven. Maar ook anderen. Ik beschouw het als je verantwoordelijkheid als docent, je kunt medebepalend zijn voor iemands leven.”

Verder nog iets? Nee, dat komt allemaal later. “En dan moet men over een jaar maar zeggen of ik het goed doe of niet. Wel recht in mijn gezicht en niet achter mijn rug, daar heb ik een enorme hekel aan. Hoe dan ook, jullie gaan spannende dingen met mij beleven, daar kun je op rekenen.”

Nieuwe serie: op reportage in de buurten die klagen over studentenoverlast

In verschillende Maastrichtse wijken groeit de onrust over het toenemend aantal studentenpanden en de overlast die daarmee gepaard zou gaan. De gemeente heeft het studentenbeleid jaren laten versloffen en werkt met haar nieuwe regels een “wildgroei” aan gesplitste panden – lees studentenhuizen – in de hand, klaagden buurtbewoners tijdens de laatste openbare discussiebijeenkomsten over studentenhuisvesting. Observant neemt de komende weken een kijkje in de buurten en praat met bewoners en studenten. **Vandaag: Limmel.**

“We zijn in de steek

Zo moet het. Fietsen in de voortuin, niet op de stoep Foto: Loraine Bodewes

“Kijk”, zegt Jack Ummels die zijn leven lang, 59 jaar, al in Limmel woont. Hij wijst naar een oma die met haar kleinkind door een woud aan fietsen slalomt, allemaal ‘geparkeerd’ tegen de muur van het studentenhuis met blauw geschilderd houtwerk. We staan in de Populierweg, een straat in de oude dorpskern waar meer studenten wonen dan

‘Lummeleers’; ongeveer 55 procent van de woningen is een studentenhuis. Even voor alle duidelijkheid: Limmel heeft niets tegen studenten, maar zo moet het dus niet. Hoe dan wel? Het studenten-huis aan de overkant geeft het goede voorbeeld: alle fietsen staan in de betegelde voortuin, keurig in een rek. “Ik heb al een foto gemaakt”, roept

de oma terwijl ze doorloopt. Grote kans dat die vanmiddag op de facebookpagina LimmelbyNight prijkt, een site in 2015 opgericht om overlast van “passerende of in Limmel bivakkerende studenten” te melden. “De verloedering van een pand begint met een scheef hangend gordijn”, concluderen Jack Ummels, Theo Dassen en Joke de Jong

van Buurtraad Limmel als we verder de Populierweg af wandelen.

Toch maar even aanbellen. Het huis in blauw wordt bewoond door leden van Heerendispuut Traditioneel Blauw, beter bekend als Waldolala, onderdeel van Amphitryon, de studentenvereniging van de Hotelschool. Pieter Sijses, student

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Fietsen op de Tapijn

De Fietsersbond houdt van fietsen. Omdat fietsen een efficiënte en goedkope en snelle manier is om je te verplaatsen. Soms fiets ik ook om gewoon lekker te bewegen en niet suffig op een stoel te hangen. Maar de Fietsersbond en veel gebruikers van de fiets - zoals studenten, maar dat geldt ook voor medewerkers van de universiteit - willen gewoon de kortst mogelijke weg gebruiken. En als door acties van echte Maastrichtenaars of van D'n Ingel er geen fietsbruggetje komt bij de Tapijnkazerne, zeur dan ook niet over fietsers die rijden over het voetpad langs de Jeker. Daar heb je dan voor gekozen. Als je je wilt ergeren aan zoiets, begin je dan je te verzetten tegen het toeristentrammetje. Ik word niet graag, maar honderd keer liever door een fietser aangereden dan door dat trammetje.

Leo Maathuis, Fietsersbond Maastricht

Maastricht Summer School

Journalistiek en effectief schrijven

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je van een journalistieke carrière? Deze Summerschool is een mooie inleiding in effectief schrijven: van een pers- of nieuwsbericht, reportage, column, interview, wetenschapjournalistiek tot het schrijven voor een website. De docenten zijn ervaren journalisten.

Opmerkingen van eerdere cursisten: ‘veel meer zelfvertrouwen’, ‘leuke en veilige sfeer, veel geleerd’, ‘weet nu wat ik wil: schrijven’.

Docenten:

Riki Janssen en Wammes Bos
(www.observantonline.nl/Contact)

Cursustijden:

8 sessies verspreid over 2 weken
maandag t/m donderdag van 09.30-13.00 uur. (Deelnemers worden verzocht hun eigen laptop mee te nemen.)

Aantal deelnemers:

Minimum 6 - maximum 10 deelnemers

Cursus periode:

1 - 12 augustus 2016

Cursuskosten:

€ 800

Meer informatie:

Mail of bel met Riki Janssen
(riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384)

gelaten door de gemeente”

Jack Ummels, Joke de Jong en Theo Dassen in de Populierweg Foto: Loraine Bodewes

facility management in Heerlen, is een van hen. Vriendelijk en beleefd loodst hij de verslaggever naar een studentenkamer die in zijn ogen nog enigszins toonbaar is. Tja, die fietsen op de stoep. Hij klinkt verontschuldigend: “We wonen hier met negen mensen. We hebben wel een inpan-dige stalling (sinds vorig jaar een vereiste voor iedere gesplitste woning, red.) maar dan moeten we via een donker gangpaadje en het tuinhok. Dat hek is op slot, niet iedereen heeft een sleutel. Het kost je zeker tien minuten extra om je fiets in de achtertuin te zetten. Daar zijn we te lui voor”, zegt hij. “Het hek blijft op slot, sinds we overal nieuwe sloten hebben, nu zeven maanden geleden, is er niet meer ingebroken.”

Badjas

Een paar honderd meter verder ligt café ‘t Kribke. De deuren zijn gesloten, er is een verbouwing gaande. Buurtraad Limmel weet er meer van: een dispuut van de Hotelschool gaat het uitbaten, erboven komen studentenkamers. Het pand ernaast is ook een studentenhuis, maar hier geen fietsen op de stoep. Een jongeman in witte badjas opent de voordeur als *Observant* rond een uur in de middag aanbelt. Kom binnen, zegt Ruben Tiggelman gastvrij. Hij is voorzitter van herendispuut De Gustibus Non Disputandum Est en student aan de Hotelschool. Aan de keukentafel, tussen oude bierglazen en ontbijt-spul, wordt duidelijk dat de zes bewoners van Casa Rosso hun fiets net zo makkelijk in de tuin zetten. Hun toegangspoort is ruim genoeg. Ze wonen graag in deze buurt, blijkt als even later de kleine keuken gevuld is met zes lange kerels, de helft in badjas, en een vrouwelijke logée die normaal in de binnenstad huist. “Het is een soort studentenwijk”, vindt Tiggelman die een sigaret opsteekt. Al is het contrast tussen de bewoners groot, volgens Querijn de Vries. “Dit is een volksbuurt en wij zitten op een elitaire school.” Af en toe krijgen ze klachten, vooral over het geluid tijdens borrels en andere evenementen

die ze in hun schuur achter in de tuin houden. Soms gaat dat van dik hout zaagt met planken, weet De Vries: “Niet iedereen is sociaal even vaardig. Sommigen gaan meteen schelden.” Maar vult Tiggelman aan: “Sinds een half jaar gaat het beter, krijgen we minder klachten. We praten buiten zachtjes, duwen briefjes in de bus van omwonenden als er een feestje op de planning staat, dat overigens nooit langer duurt dan 23.00 uur. Daarna gaan we naar de kroeg van onze

vereniging. Als we vertrekken zetten we eigen mensen op de hoek van de straat om onze gasten tot stilte te manen.” Een van de andere heren vist een rood briefje van de vensterbank met een keurige aanhef – “Geachte buurtbewoners” – en tekstje, én een naam met telefoonnummer dat gebeld kan worden als er de betreffende avond toch iets mis zou gaan

Overlast

In de volledig gerenoveerde huiskamer van Joke de Jong, een Castricumse (Noord-Holland) die in 2000 in Limmel neerstreek, om de hoek van de Populierweg, gaan de koekjes rond. “De overlast valt inderdaad mee”, vertelt Theo Dassen, een Maastrichtenaar die opgroeide in het stadscen-trum, om zich in 1987 in Limmel te vestigen. Hij trok jarenlang de kar van de Buurtraad. “We hebben hard gewerkt om die terug te dringen. Limmel heeft één voordeel: de Hotelschool ligt in onze buurt, de meeste studenten die hier wonen studeren daar. Het contact met de school is heel goed, al tijdens de Inkom praten we met eerste-jaars hoe ze zich in onze buurt moeten gedragen. Verder is er LimmelByNight voor klachten, en zit de voorzitter van studentenvereniging Amphi-

tryon in de Buurtraad.” De Jong, die studenten als burens heeft, en ook Ummels kunnen Dassen verhaal alleen maar bevestigen. Uiteraard is er wel eens wat, en zeker Lummeleers die bijvoor-beeld tegenover of in de buurt van een dispuuts-

huis wonen, ergeren zich op gezette tijden nog steeds groen en geel. Student Pieter Sijbes naderhand: “Als ze aan de deur komen omdat we al voor de derde dag op een rij een kampvuur hebben, dan luisteren we en gaat het vuur uit. We nemen klach-

ten serieus. We wonen hier graag en willen geen ruzie met buurtbewoners.”

Voet geschoten

Waarom dan al dat rumoer tijdens jongste discussiebijeenkomsten over het huisvestingsbeleid van studenten? Nogmaals: ze hebben helemaal niets tegen studenten, maar ze hebben wel iets tegen de scheefgroei in hun wijk: er komen steeds meer studenten, jonge gezinnen zijn een uitstervend ras, een middenklasse ontbreekt bijna helemaal, en er is een oververtegenwoordiging van laagop-geleiden. “We willen variatie”, benadrukt De Jong. Van de 156 koopwoningen die Limmel rijk is, waren er vorig jaar 53 omgeturnd tot studenten-huizen. Inmiddels, zo vertelt Dassen, is dat aantal gestegen tot zestig. “We zaten in 2015 al aan onze taks. Hier gold net als in Brusselsepoort de ‘nee tenzij’-regel: alleen onder bijzondere omstan-digheden werd kamerverhuur oftevel woning-splitsing nog toegestaan. Wij waren beschermd tegen huisjesmelkers.” Dat veranderde halverwege vorig jaar: de gemeente Maastricht versoepelde de regels en sinds de zomer geldt voor de hele stad de ‘ja, mits’-regel. Niet in de laatste plaats om de vele illegaal gesplitste woningen te legaliseren

waardoor ze te controleren zijn op bijvoorbeeld brandveiligheid. “Wij zijn in de steek gelaten door de gemeente. Terwijl wij de gemeente een paar jaar geleden op die illegale studentehuizen wezen, ze hadden op het stadhuis namelijk geen idee. Wij waren de aanjager voor nieuw beleid, maar hebben onszelf daarmee in de voet geschoten. Het regent nieuwe aanvragen voor wonings-splitsing, ook in Limmel.” Tenminste twee huizen die op de nominatie staan voor splitsing – een is een oud drugspand volgens de poster op de ruit – liggen aan de Populierweg.

Zwarte piet

De zwarte piet? Die gaat naar de gemeente. De oplossing? Die ligt eerst en vooral bij de gemeente vindt de Buurtraad. De ‘nee, tenzij’-regel moet in ere worden hersteld. Tegelijkertijd moet de verantwoordelijke wethouder Gerdo van Groothoest zorgen voor handhaving van de regels. Ummels en Dassen: “Pak huiseigena-ren aan, zorg dat ze hun verantwoordelijkheid nemen en de boel niet laten verpauperen en verloederen.”

En bouw die beloofde koopwoningen zodat jonge gezinnen zich in Limmel kunnen vestigen. Dassen: “Onze jeugd vertrekt, mijn zoon woont in België maar hij komt op zijn knieën terug als er huisvesting is.” Ummels, Dassen en De Jong: “Er is een kleine veertig miljoen in de ‘kracht-wijken’ Limmel en Nazareth geïnvesteerd: de verbinding tussen die twee is verbeterd, een nieuwe school is in aanbouw, er is een mooi park aangelegd, nieuwe volkstuintjes, en de bekabe-ling ligt nu onder de grond. Maak het nu af en bouw koopwoningen, huurappartementen in het duurdere segment en seniorenflats. Dan krijgen we weer evenwicht in onze wijk en worden we het krachtige Limmel van vroeger dat prima voor zichzelf kon zorgen.”

En met de studenten loopt het dan ook wel los.

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Kenneth Oti.

Studie: In Maastricht was ik een behoorlijk ouwe student, had eerst andere studies gedaan, ik begon met elektrotechniek aan de TU-Eindhoven. Ik had me er slecht op voorbereid, nooit een open dag bezocht, mijn vader was ingenieur en ik wilde ook zoiets, denk ik. Terwijl ik niet goed was in wiskunde en ook niet in natuurkunde. De mentoren op school hadden het me afgeraden, maar ja, ik was een puber en eigenwijs. Ik ben overgestapt naar de HTS, dat ging beter maar toen kwam ik erachter dat het beroepsperspectief, programmeur, niets voor mij was en ben ik gestopt. Daarna heb ik me, eindelijk, heel goed georiënteerd op andere studies, koos voor fysiotherapie en werd helaas uitgeloot. Maar er was de optie van een propedeuse gezondheidswetenschappen in Maastricht, dan kon je daarna sowieso bij fysiotherapie beginnen. Alleen, GW bleek veel te leuk, ik besloot door te gaan, koos de richting bewegingswetenschappen - wat daar in de hele opleiding aan wiskunde langskomt krijg je aan de TU in een maand - en combineerde dat met de studie fysiotherapie. Daarom duurde het zes jaar, ik heb twee diploma's.

Docent: Matthijs Hesselink. Hij gaf inspanningsfysiologie, mijn favoriete onderdeel. Zijn lessen waren het interessants. We gingen vaak naar zijn kamer, daar discussieerden we dan over de stof. Dingen als: mag je rare waarden die uit een onderzoekje van ons kwamen, weglaten in de

resultaten? Nee, legde hij uit, dat mag nooit, maar hij wees er wel op dat onze meetmethode niet klopte. Ik raakte bevriend met sportende medestudenten, vooral wielrenners, Matthijs fietste zelf ook en wist er veel van. In die periode heb ik een racefiets gekocht.

Plaats: De Twee Heeren, een café in de Platielstraat. Donderdag stapavond, ik dronk behoorlijk in mijn studententijd en logeerde dan bij een vriend die avond. Want ik ben altijd in Roermond blijven wonen. Ik was 13 toen mijn moeder - zij is Nederlands, mijn vader Nigeriaan - met een broertje uit Nigeria naar Nederland vertrok. De bedoeling was dat uiteindelijk het hele gezin verhuisde. Op mijn 16^e bijna 17, kwam ik zelf. Ik had me in de steek gelaten gevoeld, dus toen ik eindelijk weer bij haar woonde, wilde ik niet meer weg.

“Ik ben acht keer gezakt voor een statistiektoets. De laatste keer haalde ik een 9”

Anekdote: Ik was een nogal luie student, een onderwijsgroep met mijn soort erin, daar komt niet veel uit. Ik bereidde me drie kwartier voor met de abstracts en deed dan toch behoorlijk mee, dat weer wel. Met tentamens ging het ook zo, bij statistiek I mocht je het boek mee naar binnen nemen, en ik dacht, ik zie het daar wel. Ik ben er acht keer voor gezakt. Toen kwam de laatste in oude stijl, we waren de laatste doctorandussen, ik moest het per se halen. Dus toen werkte ik er wel voor. Mijn negende statistiektoets haalde ik met een negen.

Wammes Bos

Kenneth Oti, geboren op 8 maart 1976 in Kaduna (Nigeria), studeerde van 2000 tot 2006 gezondheidswetenschappen/bewegingswetenschappen, na twee afgebroken studies aan de TU en de HTS in Eindhoven. Hij werkt nu als docent biometrie aan Zuyd Hogeschool en is daar ook studieloopbaanbegeleider. Hij is getrouwd met een Duitse, heeft een zoon van anderhalf en woont in Aken.

film: *X-Men: Apocalypse* Een typische popcornfilm

Still uit *X-Men: Apocalypse*

De afgelopen zestien jaar zijn er acht behoorlijk uiteenlopende films verschenen in de *X-Men* serie. Er waren vrij ingetogen producties die thema's als identiteit benadrukten, maar ook films met meer actie dan iets anders. De nieuwste telg van de familie, *X-Men: Apocalypse*, past in die laatste categorie. Het is de vierde film van regisseur Bryan Singer in de serie. De filmreeks is gebaseerd op de gelijknamige, Amerikaanse stripboeken waarin X-men een groep gemuteerde mensen zijn met de meest uiteenlopende superkrachten. Zo is er Magneto (Michael Fassbender) die metaal kan vervormen,

Professor X (James McAvoy) die gedachten kan lezen en de dame Mystique (Jennifer Lawrence) die haar uiterlijk kan veranderen. In deze nieuwe film moeten zij het opnemen tegen de eerste mutant uit de geschiedenis: Apocalypse (Oscar Isaac). Na een winterslaap van duizenden jaren ontwaakt hij in de jaren tachtig en treft een wereld aan waarin mutanten een ondergeschikte positie innemen. Wat hem betreft zouden zijn 'soortgenoten' moeten heersen over de mens en hij gaat al snel aan de slag met die doelstelling. Het is aan de X-Men om hem te stoppen.

Tegen de achtergrond van dit alles probeert regisseur Singer het geheel van de nodige diepgang te voorzien. In voorgaande films werd vooral gekeken naar wat het betekent om anders te zijn, nu gaat het meer om de vraag hoe je daarmee om moet gaan: accepteren of conformeren? Helaas komt dit niet uit de verf vanwege de vele nieuwe personages die worden geïntroduceerd. Gek is ook dat er zo weinig menselijke personages zijn, het voelt nooit alsof de mensheid bedreigd wordt. Toch is het niet alleen maar kommer en kwel. Sommige scènes zijn echt goed. Zo is het eind-

gevecht een intelligent opgebouwd visueel spektakel met als hoogtepunten de fragmenten over Fassbenders gedesilluseerde Magneto. Als *X-Men: Apocalypse* meer tijd aan reeds bekende personages had besteed, was het een film met meer diepgang geworden. Nu is het vooral een opzet voor toekomstige films, een typische popcornfilm.

Jim Pedd

Jim Pedd is alumnus Fasos en freelance filmjournalist

thuisreiziger Tragiek van het dierenpark

Een tijdje terug las ik over de plannen voor een nieuw dierenpark in Emmen. Die plaats heeft sinds enkele tientallen jaren een bijzondere zoo. Opggericht in een tijd dat het besef doorbrak dat dieren zoveel mogelijk in hun natuurlijke staat getoond dienen te worden. In Drenthe had men niet de last van een al bestaande dierentuin vol kooien in een binnenstad. Ruimte zat om landschappen te scheppen en de dieren te spreiden. Op de duur kreeg Emmen last van de wet van de remmende voorsprong. Alle oude kooientuinen en bestaande parken zijn allang richting 'natuurlijke omgeving' veranderd. Met de Gaia Zoo in Zuid Limburg als prachtig voorbeeld. Dus ontstond het idee van Wildlands Adventure Zoo Emmen. "Je reist er in één dag door de jungle, de savanne en het poolgebied. Oog in oog met wilde dieren zul je er spannende avonturen beleven." Emmen is nu een tijdje open. De zoo is uitvoerig geprezen. Nu blijkt helaas het publiek ontevreden. Men ziet er veel te weinig dieren. Die reactie is een schoolvoorbeeld van, deftig gezegd, de tragiek van het menselijk handelen. Men streeft het schone, het mooie, het ware, het betere na. Tegelijk treden bijwerkingen op die je

Foto: Loraine Bodewes

niet kunt voorkomen. Om te beginnen roepen de pretenties van Emmen bij het publiek het beeld op van de BBC-films over de natuur. Alles

even prachtig, spannend, uitvergroot en dichtbij. Bovendien, *never a dull moment*. Die televisiewereld bestaat niet. Of hoogstens gedurende korte

tijd. Onder natuurfotografen en – filmers heerst allang een richtingstrijd. Is het toegestaan om voor mooie plaatjes en spannende jachtpartijen de natuur naar je hand te zetten, op te blazen, in te korten. Een wonderlijk dilemma. Voor Emmen geldt: wat de televisie aan natuurvertier vertoont, kan een park in Drenthe onmogelijk bieden. De dagtoerist krijgt zelden of nooit een beeld voor zijn camera zoals dat een gevierd filmer lukt.

De oorzaak daarvan is even simpel als verrassend. Dieren, vooral veel grote imponerende dieren, doen voornamelijk niets. Ze moeten rusten om hun eten te verdouwen en om een volgende topprestatie in de strijd om het bestaan te leveren. Joop Zoetemelk heeft het goed begrepen: de Tour de France wordt in bed gewonnen. Achttien uur nietsdoen en dan er tegen aan. Voor elk type dierenpark betekent dat: zorg ook dat er gevoederd wordt en dat het publiek daar vlak bij kan komen.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
 Postbus 616
 6200 MD Maastricht
 (volg routebordjes)
 T 043 - 38 85 390
 E observant@maastrichtuniversity.nl
 W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),
 Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie
 Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet
 Eichholtz, Birsen Erdogan, Silvia Evers, Bob
 Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph
 Stassar

Redactie

Riki Janssen
 (hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
 Wammes Bos 043 - 38 85 383
 Wendy Degens 043 - 38 85 382
 Cleo Freriks 043 - 38 85 386
 Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, Ype Driessen,
 Ellen Krijnen, Jordan Mullins, Jim Pedd, Hans Phi-
 lipsen, Romeijn Sadée, Kate Surala,

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie
www.observantonline.nl/Mededelingen
 of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
 Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:
 Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,
m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap
 ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en
 andere belangstellenden kunnen zich abonneren
 voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande
 schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur
 geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
 paartjes iedere week
 ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING
 INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
 KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE
 PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL
 0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

De Nacht van de FOOI vindt dit jaar
 plaats op 28 mei. De deelnemende
 horecagelegenheden staan deze dag hun
 fooi af aan zes kleinschalige projecten.

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

“Je kunt op meer plekken sigaretten kopen dan brood!”

Kijk wat nog meer best gek is op kwf.nl/bestgek

Samen komen we steeds dichterbij

KWF KANKER BESTRIJDING

Meld uw project aan voor de Hersenbokaal 2016

De Hersenstichting stelt €40.000 beschikbaar om nieuw leven te geven aan veelbelovende ideeën en projecten, gericht op mensen met een hersenaandoening. Aanmelden kan tot 12 juli. Meer informatie? Kijk op www.hersenstichting.nl/zorg/hersenbokaal-2016.

Geef om je hersenen

Hersenstichting

Maastricht University

VOTE!!

Make your voice heard!

Vote during the University, Faculty and Service Council Elections 23-26 May

More info: www.maastrichtuniversity.nl/elections

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

20-05, 10.00 uur: dhr. Thomas L. Theelen, MSc.	15-06, 16.00 uur: dhr. Rik Linssen, MSc.
20-05, 12.00 uur: mw. Romy M.W. Kremers, MSc.	16-06, 10.00 uur: Double Doctoral Degree – UM en Hasselt Univ., mw. Nele Claes, MSc.
20-05, 14.00 uur: dhr.ir. Lucas Lindeboom	
20-05, 16.00 uur: dubbelinauguratie van Prof.dr. Paul G.A. Volders en prof.dr. Monika Stoll	16-06, 12.00 uur: mw.dr.s. Guusje Vugts
25-05, 12.00 uur: Joint Doctoral Degree – UM en KU Leuven, Belgium mw. Zuzana Kasanova, MSc.	16-06, 14.00 uur: dhr. Freek Gillissen, MSc.
25-05, 16.00 uur: mw. Hester D.S. van der Kaaij, LL.M.	16-06, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Marian H.J.M. Majoie
26-05, 14.00 uur: dhr.dr.s. Robertus P.A. Janssen	17-06, 10.00 uur: dhr. Alexander P. Henkel, MSc.
26-05, 16.00 uur: mw.dr.s. Judith W.A. Beuving	17-06, 12.00 uur: mw. Yvette M.M. Essers, MSc.
27-05, 12.00 uur: mw.dr.s. Evie P.M. Broeders	17-06, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.mr. Gerard Mols
27-05, 14.00 uur: dhr. Kevin E.H. Gerritsen, MSc.	20-06, 16.00 uur: Joint Doctoral Degree – UM en ULg, dhr. Klaus Möllenhoff, MSc.
27-05, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Jure Vidmar	22-06, 10.00 uur: dhr.dr.s. Thomas C. Emmerling
01-06, 10.00 uur: dhr. Tim Peters, MSc.	22-06, 16.00 uur: mw. Farida Lada, MBA
01-06, 14.00 uur: mw.dr.s. Danielle A.J.E. Lambrechts	23-06, 10.00 uur: dhr. Bart R.T. Legein, MSc.
01-06, 16.00 uur: mw. Jette Led Sørensen, MSc.	23-06, 12.00 uur: dhr. Stefan H.M. Gorissen, MSc.
02-06, 16.00 uur: mw.dr.s. Ingrid van den Hoven	23-06, 14.00 uur: mw. Marika Leenders, MSc.
03-06, 10.00 uur: dhr. Wouter J.A. Derks, MSc.	23-06, 16.00 uur: dhr. Rogier J.M.M. Holtermans, MSc.
03-06, 12.00 uur: mw.dr.s. Monica H.M.E. van Anten	24-06, 10.00 uur: dhr. Bram M.W.C. Brouwers, MSc.
03-06, 14.00 uur: dhr.dr.s. Robertus M.M. Bertrand	24-06, 12.00 uur: mw.dr.s. Tjinta Brinkhuizen
08-06, 14.00 uur: mw.dr.s. Claudia A.B. Schlegel	24-06, 14.00 uur: mw. Brenda A.J. Berendsen, MSc.
08-06, 16.00 uur: dhr.dr.s. Willem J.M. Koops	24-06, 14.45 uur: dhr. Andrea Milan, MSc.
09-06, 12.00 uur: dhr.ir. Frank C.G. van Bussel	24-06, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. A.M. Hofman
09-06, 14.00 uur: mw. Sanne J.G. ten Oever	28-06, 10.00 uur: mw. Natasha Azzopardi Muscat, MSc.
09-06, 16.00 uur: mw.dr.s. Heleen M. Staal	28-06, 14.00 uur: mw. Anna S. Wollmann, LL.M.
10-06, 10.00 uur: Double Doctoral Degree – UM en Hasselt Univ., mw. Lisa Schönfeldt, MSc.	29-06, 10.00 uur: mw. Maike Gerken, MSc.
10-06, 12.00 uur: dhr. Peter Chi Hin Chan, LL.M.	29-06, 12.00 uur: dhr. Doris W.M. Gevers, MSc.
10-06, 14.00 uur: dhr. Giulio Valenti, MSc.	29-06, 14.00 uur: dhr. Daniël J.L. van Twist, MSc.
10-06, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Marko Jelacic	29-06, 16.00 uur: mw.dr.s. Vivian E.M. van den Boogaart
13-06, 10.00 uur: mw. Pham Bich Diep, MSc.	30-06, 10.00 uur: mw. Kranthi M. Panth, MSc.
15-06, 12.00 uur: mw.dr.s. Rianne P.J. Geerlings	30-06, 12.00 uur: mw. Sara João Botelho de Carvalho, MSc.
15-06, 14.00 uur: mw.dr.s. Patricia J.A. Dijkstra-Jaspers	30-06, 14.00 uur: dhr. Guang Shen, LL.M.
	30-06, 16.00 uur: mw. Taotao Yue, LL.M.

Maastricht University *Leading in Learning!*

Interne vacatures

- **Promovendus** (PhD-student) Biomedical Engineering, FHML/School for Cardiovascular Diseases/CARIM, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.117
- **Junior Onderzoeker**, FHML / vakgroep Algemene Heelkunde, School for Oncology and Developmental Biology, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.118
- **Post-doc** position in Life Cycle Assessment, FHS, Biobased Materials Group, 38 hours
Vacancy number: AT2016.119
- **Research assistant** in Machine Intelligence and Human-Machine Interaction, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.120

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

Lezing Frank Westerman Een woord een woord

Een zoektocht naar een
weerwoord op terreur.

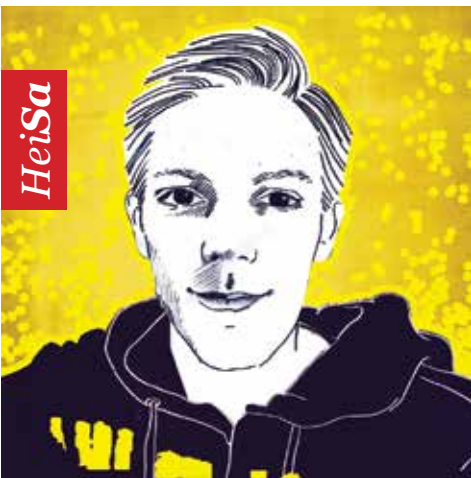

Vrijdag 20 mei 2016
19.00 uur
entree € 3,00

Dominicanerkerkstraat 1 | 6211 CZ Maastricht
www.boekhandeldominicanen.nl

**LOOP, FIETS
OF WANDEL VOOR
KANKERONDERZOEK
IN LIMBURG**

Zaterdag 28 mei | Eijsden-Margraten | Hoeve Libeek

Afzwemmen

“Het is net als afzwemmen”, zei mijn scriptiebegeleider. “We moeten zien dat je de dingen die je tijdens je bachelor geleerd hebt, kunt implementeren in je thesis *and that's it*.” Het klonk allemaal heel eenvoudig, maar de beste man wist natuurlijk niet dat ik destijds al veel moeite had met het behalen van mijn zwemdiploma's. Daarom was de vergelijking des te schrijnender. Zoals ik als dreumes keer op keer met tegenzin naar het zwembad vertrok, zo begin ik tegenwoordig vaak met tegenzin aan het onderzoek voor mijn scriptie. Het feit dat er inmiddels al twee *thesis proposals* zijn afgekeurd, is een soort hedendaagse variant van de keer dat ik een halfuur lang opgesloten zat in het wc-hokje van het zwembad en op allerlei manieren de deur probeerde open te krijgen. De liters aan tranen die er destijds mee gemoeid waren hadden met gemak het kikkerbadje gevuld. Aan die situatie moest ik dus denken toen mijn begeleider zei dat mijn scriptie niets meer was dan het opgaan voor je zwemdiploma.

Zure appels, naarmate het academische jaar vordert hebben we er allemaal mee te maken. De laatste loodjes wegen het zwaarst en hoewel het weer steeds beter wordt, staan mijn dagen in het teken van UB-uren en Word-documenten. Hoewel ik er vele uren aan besteed, loop ik iedere keer weer tegen een muur en weet ik de kern van mijn scriptie niet goed te formuleren. Met als gevolg dat de rode pen mijn beoordelingsformulier domineert. Als klap op de vuurpijl kreeg ik ook nog eens te horen dat ik mijn vak van de vorige periode niet heb gehaald, waardoor de academische malaise compleet is. Afzwemmen was nog nooit zo ingewikkeld als nu.

Toch kan ik moed putten uit het feit dat het kleine menneke van hierboven, na enkele maanden onder het bewind van badmeester Job uiteindelijk wel zijn A, B en C-diploma mee naar huis nam. Nu sta ik wederom met mijn rug tegen de muur en heb ik een maand de tijd om zowel mijn scriptie als mijn herkansing succesvol af te ronden. De wonderen zijn de wereld nog niet uit.

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Opvallende onderlip

Hebben wij ook een hoofd technisch beheer? Ik hoop van wel. In Groningen hebben ze er in ieder geval een. Of hadden. Hans G. was de naam. “Een grote man met opvallende onderlip”, schrijft de Groningse *Observant*, daar heet het *Universiteitskrant*. Zulke dingen doen er toe. Nu speur ik in gedachten mijn UM'se kenniskring af of er grote mannen met opvallende onderlippen tussen zitten. En of die ook zo voortvarend aan de weg timmeren. Het verhaal is als volgt: Hans G. deed alle technische bouwzaken bij de RUG. En met succes, de gebouwen staan er piekfijn bij, de lichten branden, de wc's trekken door, in de winter snort de verwarming op volle toeren en zeker dat laatste is in Groningen, op een steenworp van de poolcirkel, een zegen. Maar Hans moest de laan uit. Erger, hij zit in voorarrest. Omdat hij dingen heeft gedaan die bij ons in Limburg héél gewoon zijn. Zo regelt hij onderhoudscontracten met bedrijven. Die zijn daar blij mee, ze hebben vaste klussen en kunnen zo aardig wat monteurs een leuke boterham bezorgen zodat hun kindertjes naar de voetbalclub kunnen en de schoolreisjes mogen meemaken. Zoiets noem je sociaal. En de uni is er natuurlijk ook blij mee want de klussen worden geklaard, de monteurs zijn goeie bekenden en hoeven dus ook niet altijd naar de bekende weg te vragen. Dat betekent dat de geleerden ongestoord hun gang kunnen gaan en de Groningse expansie (na China volgt de rest van de wereld) er een beetje de vaart in houdt. Wie kan daar nu tegen zijn? Nu wil dus het geval dat Hans voor zijn goede zorgen ook wat terugverlangde. Vind je het gek? Je loopt je het vuur uit de sloffen en dat moet je allemaal doen voor een universitair loontje in schaalte zoveel waarvan je al lang de top

hebt bereikt omdat de Groningse evenknie van de Deut ook daar de hand op de knip houdt. Terwijl je in het bedrijfsleven een veelvoud had verdiend. Maar daar werk je niet omdat je een sociaal dier bent dat het beste voorheeft met de zachte sector, zijnde de universiteit. Dat Hans zich dus wel eens liet fêteren, dat hij thuis wel eens een monteur liet komen met wat spulletjes en dat dan door de uni liet betalen, tjéézus, vallen ze daar al over? En egoïstisch was hij ook niet. Medewerkers die nog lager waren ingeschaald en een badkamertje thuis te verbouwen hadden, moeder de vrouw wilde ook wel eens een badedas-momentje, ja, die hielp hij dan, dan regelde hij wat. En dat mag dus allemaal niet, van die afgeknepen Groningers. God wat ben ik dan blij dat ik in Limburg woon, het land waar het bronsgroen eikenhout listig het zicht beneemt op dingen waar de geringen van geest anders over gaan

piepen. Het land waar El Rey zijn zegenrijke werk verricht. Want denkt u nou echt dat onze rector zijn eigen hardloopschoentjes bekostigt? Of dat glimmende broekje? Dat Germanicus de nieuwe banden onder het bestelautootje contant betaalt? Dat heer Bos zijn wenkbrauwepileersesies uit de onkostenvergoeding bestrijdt? Om van al het mindere volk maar te zwijgen. De directeuren, de adjunct-directeuren, de afdelingshoofden, de instituutbazen, allemaal functioneren ze zo goed en zorgen ze dat de UM wereldwijd hoog in de lijstjes prijkt doordat ze tot op het bot gemotiveerd zijn. U begrijpt mijn punt. Er is helaas één categorie die er bekaaid vanaf komt. De beleidsambtenaar. Meer zeg ik niet.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder